Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: ”Helten”, i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 170. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277231872/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Helten

herfra, ikke mit Kammer, om hvis Usselhed hun end ikke kunde drømme, ikke min Oprindelse, min Moders Død og Huset i Pistolstræde, end ikke den Artikel, jeg i Dag havde måttet læse, ja inddrikke, og som Tøddel for Tøddel måtte stå at læse i mine Øjne, som Smudset på den Mands Hænder, der har arbejdet i Kloaken.

Jeg frygtede ikke Undren og Smil, jeg frygtede ikke for mig selv, dertil var hendes Trin for lidet jordiske, hendes Hud for hvid, hendes Nakkes Bøjning for øm.

Jeg frygtede for hende. Jeg frygtede for Medlidenhedens Smitte. Jeg, hvis Åndedræt var Kval, jeg måtte ikke ånde herinde.

Disse Øjne havde aldrig set andet, end hvad der var skønnest og lykkeligst, her hos denne Fader, i dette bog- og støvfyldte Værelse, og jeg skælvede som en Forbryder, at jeg bragte al denne Skændsel, al denne Smærte nær hendes stille og blide Harmoni.

Jeg skottede til Faderen, som han haltede rundt dér, med Smilet i de halvslukte Øjne, om den grove Mund, med det grånede, letkrøllede Hår om den skyløse Pande. Og jeg tænkte, at han vilde jage mig ud, om han anede, hvad hans moderløse Barn kunde møde i mig.

Og da hun nu med Et, ved en uventet Drejning stod foran mig og smilte mod mig med det hvide Ansigt i det lokkede Hår under Pandebåndet og rakte Bakken frem mod mig med et lille Knix, da vendte jeg mig forfærdet, lod som jeg ikke hørte hendes Spørgsmål, lod som jeg ikke så Kagerne, hun havde bagt, og Sylte-tøjet, hun bar frem, men dukkede mig i Skjul bag en uvidende, en lykkelig Student og begyndte bag ham og de andre at liste mig langs Bogrækkerne hen mod Døren for at komme bort.

Men jeg kunde det ikke, jeg måtte endnu blot et Øjeblik følge hendes lette og lydløse Vandring blandt de andre, hendes Nakkes ømme Bøjning, hendes drømmende Smil. Jeg måtte se, hvad Uskyld og Lykke, hvad Ungdom var. Så skulde jeg forsvinde.

Og da blev pludselig alt tyst om mig. Professoren løftede sin skurrende Stemme, og da jeg så derhen, stod han dér med Hånden på Stoleryggen og talte. Alle Hoveder var vendt mod ham.